

Βόλος 20 Νοεμβρίου 2017
 Του Σεραφείμ Αθανασίου

ΣΑΠΦΩ ΝΟΤΑΡΑ

(με απόλυτο σεβασμό στον γίγαντα της τέχνης)

Πρέπει να ήταν αρχές της 10ετίας του 1960 και ως αστυνομικό όργανο υπηρετούσα στην πόλη της Ρόδου.

Σερ.Αθανασίου

Ένα καλοκαιρινό απόγευμα με δυο τρεις συναδέλφους καθισμένοι στο καφενείο Μανίσκα (Μανδράκι) ξαφνιαστήκαμε ευχάριστα όταν μπροστά μας περνούσαν τρεις γνώριμοι ηθοποιοί και κυριολεκτικά “τσακιστήκαμε” να τους χαιρετίσουμε προσκαλώντας τους στο τραπέζι μας. Πηγαίνουμε, μας είπαν, στην παλιά πόλη και δεν έχουμε χρόνο. Όμως, ήταν τέτοια η δική μας επιμονή, ώστε, ήθελαν δεν ήθελαν, κάθισαν κοντά μας.

Η δική μας παρέα, από τις κοντινές, έγινε αντικείμενο θετικών σχολίων και εγώ με τους συναδέλφους μου θεωρούσαμε τους εαυτούς μας “τυχερούς”, επειδή πίναμε καφέ με αυτά τα “τέρατα” της τέχνης! Να τα ονόματα τους:

Μίμης Φωτόπουλος, Σαπφώ Νοταρά, Ελένη Χατζηαργύρη.
 Τα καλοκαίρια εκείνων των χρόνων, ερχόντουσαν στη

Ρόδο Ελληνικοί θίασοι δεν θυμάμαι όμως αν την εποχή εκείνη, οι συγκεκριμένοι ηθοποιοί έπαιζαν σε θίασο ή είχαν έρθει για αναψυχή.

Εκείνο, όμως, που καλά θυμάμαι είναι πως δίπλα μου είχα τη Σαπφώ και απέναντί

Η αγαπημένη μας Σαπφώ
 μου δυο άλλους εκλεκτούς ηθοποιούς που, δεν «χόρταινα» να τους βλέπω.

Κοντά μας κάθισαν αρκετή ώρα και με τα αστεία τους, μας έκαναν να γελάμε τόσο εμείς όσο και οι

κοντινές σε μας παρέες, που άνοιγαν κάτι αυτιά ναααά, στην ακοή τους ενώ το βλέμμα τους, δήθεν αδιάφορο, κοίταζε άλλοτε την παρέα μας, άλλοτε τη θάλασσα και περισσότερο τις γάμπες (δεν φόραγαν τότε παντελόνια) καμιάς «σκορδόπιστης» που διέσχιζε το στενό διάδρομο-πέρασμα διερχομένων πολιτών, μπροστά από τα παραλιακά καφενεία.

Ευγενέστατη η Ελένη Χατζηαργύρη και με αριστοκρατική παρουσία! Θησαυρός γνώσεων ο συμπαθέστατος Μίμης και στα όσα έλεγε κρεμόμαστε από τα

Η Ελένη Χατζηαργύρη.

χειίλη του. Ως προς την Σαφώ Νοταρά δεν χορταίναμε να τη βλέπουμε ενώ εκείνη χαιρόταν που τόσο προσέχαμε τα λόγια της και όλους μας αγκάλιαζε, με το βλέμμα της!

Δεν μας έκανε καρδιά να “ξεκολλήσουμε” από αυτούς τους υπέροχους “γίγαντες” τους οποίους συνοδεύσαμε μέχρι την παλιά πόλη στην οποία και τους αφήσαμε.

Μάλιστα, πριν τους αποχαιρετίσουμε, τους πήγαμε στο κατάστημα των αδελφών Σταμάτη και Θόδωρου Καλαφατά, καλών μας φίλων και σε προσιτή τιμή, για το δικό μας (συναδέλφων)

Ο Μίμης Φωτόπουλος

βαλάντιο, αγοράσαμε τρεις “μικροσκοπικές” όμορφες ομπρέλες και τις προσφέραμε στους φίλους μας ηθοποιούς οι οποίοι δεν εύρισκαν λόγια να μας ευχαριστήσουν.

Ειλικρινά, εκείνο το απόγευμα συνάδελφοι και εγώ, αισθανόμαστε πολύ όμορφα και χαρούμενοι!

Αλλά να και η δυσάρεστη συνέχεια:

Από την ευχάριστη-τότε-συνάντηση πέρασαν πολλά χρόνια και ως συνταξιούχος είχα εγκατασταθεί στο

Βόλο.

Πρέπει να ήταν το έτος 1984 ή '85 και για λίγες μέρες βρέθηκα στην Αθήνα και ένα πρωινό με τον κουνιάδο μου, τον Βαγγέλη, επισκεφθήκαμε το Ι.Κ.Α. (Μέγαρο της οδού Πειραιώς).

Τελείωσε την εργασία του ο κουνιάδος μου και με τα πόδια, από το αριστερό πεζοδρόμιο της Πειραιώς προς Ομόνοια, προχωρούσαμε την άνοδο.

-Για κοίτα απέναντι μια κυρία, μου λέει ο Βαγγέλης.

-Α, βάζω μια φωνή και τα μάτια μου ακίνητα καρφώθηκαν πάνω στο πρόσωπο, που εκείνη την ώρα έβλεπαν.

-Τη γνώρισες?

-Ναι Βαγγέλη τη γνώρισα και στη Ρόδο, έχω πει καφέ μαζί της, είναι η Σαπφώ Νοταρά!

Χωρίς άλλη κουβέντα διασχίζοντας κάθετα τα κινούμενα, στην Πειραιώς αυτοκίνητα, με τις ανάλογες μούντζες των εκνευρισμένων οδηγών, βρεθήκαμε μπροστά σε εκείνη την κυρία η οποία με σερνάμενα πόδια κατέβαινε προς πλατεία Κουμουνδούρου.

-Κυρία Σαπφώ, καλή σας ημέρα και, πρίν καν μου απαντήσει, αυθόρμητα συγκινημένος έσκυψα και της φίλησα το χέρι.

Εκείνη, ξαφνιασμένη, σταμάτησε το περπάτημα, με κοίταξε στα μάτια και με τη γνώριμη χαρακτηριστική της φωνή, μου απάντησε:

-Με γνωρίσατε κύριε?

-Ναι κυρία Σαπφώ, σας γνώρισα και μάλιστα πριν χρόνια, στο Μανδράκι της Ρόδου είχαμε πει καφέ μαζί. Στο τραπέζι μας ήταν ο κ. Φωτόπουλος, η κ. Χατζηαργύρη και δυο-τρεις δικοί μου συνάδελφοι. Εκεί υπηρετούσα ως αστυνομικό όργανο.

Όση ώρα της μιλούσα εκείνη με περιεργαζόταν και με προσοχή άκουγε τα όσα της έλεγα.

-Ναι, κάτι θυμάμαι κύριε, και ζητώ συγνώμη που με βλέπετε έτσι.

-Κυρία Σαπφώ, σας παρακαλώ μη μου ζητάτε συγνώμη,

δεν κάνατε τίποτε.

-Αλήθεια λέτε, επειδή για τον εαυτό μου τόσα χρόνια, τίποτα δεν έκανα γι' αυτό βρίσκομαι σε αυτά τα χάλια. Πηγαίνω όμως τώρα, σας ευχαριστώ.

Παραμερίσαμε για να φύγει η συμπαθέστατη Σαπφώ μας η οποία φόραγε ένα φουστάνι των φτωχότερων θα έλεγα γυναικών και δεν ήταν, δυστυχώς, μόνο αυτό.

Στα πόδια της, ιδιαίτερα στις πατούσες, είχε τυλίξει κουρέλια υφάσματος και ως παπούτσια πατούσε εξωτερικά σε κάτι πέδιλα που και εκείνα είχαν δεθεί με σπάγκους, τα δε δάκτυλα των ποδιών της ήταν μελανιασμένα και πρησμένα και εκείνο το μελάνιασμα ανέβαινε στα τυλιγμένα με "περικνημίδες κουρελιών", επίσης πρησμένα πόδια της.

Δυστυχώς, εκείνη η γιγαντιαία μορφή της τέχνης, ανήμπορη και αδιάφορη στην οχλοβοή των διερχομένων, κλισμένη στις δικές της βασανιστικές σκέψεις αργά και με αστάθεια βημάτων, τρικλίζοντας θα έλεγα, περπάταγε στο δικό της καλντερίμι της συμφοράς, στο δικό της Γολγοθά με ένα ασήκωτο/εξαιτίας βασάνων και δύσκολων χρόνων ζωής/σταυρό μαρτυρίου!

Είχαμε, με το Βαγγέλη συγκλονιστεί, δεν ξέραμε τί να πούμε και πως να αντιδράσουμε στην αλησμόνητη και σεβαστή μας Σαπφώ που έκανε τον κατήφορο ενώ εμείς τελείως σιωπηλοί, ανεβαίναμε για Ομόνοια...

Απότομα, ο Βαγγέλης σταμάτησε και με σκούνησε:

-Μάκη σκέπτεσαι ό,τι σκέπτομαι? Και ειλικρινά, χωρίς να το συνειδητοποιήσω, απάντησα: ΝΑΙ.

-Τότε, πάω να τις δώσω λίγα χρήματα και εμείς τα βρίσκουμε δια του δύο. Είπε αυτά ο Βαγγέλης και με ένα περίλυπο γέλιο ελέγχου που δεν είχαμε κάνει κάτι νωρίτερα, και ως νεώτερος από μένα την ηλικία, έκανε τον κατήφορο.

Ανακουφισμένος πώς θα βοηθούσαμε ένα συνάνθρωπο κάπου μισή και περισσότερη ώρα παρέμεινα στην ίδια θέση μέχρις ότου επιστρέψει ο Βαγγέλης και όταν ήρθε, μόνο που δεν έκλαιγε, μου είπε:

Έφαγα τον τόπο, γύρισα όλη την πλατεία και

πουθενά δε βρήκα τη Σαπφώ, την κατάπιε η Γη, κρίμα. Συναισθηματικά φορτισμένοι και σιωπηλοί, από την οδό Αθηνάς, πήραμε την αστική συγκοινωνία και κατεβήκαμε στον Πειραιά όπου έμεινε ο κουνιάδος μου και επιτρέψτε μου να πω.

Ειλικρινά, κανείς μας δεν έφαγε εκείνο το μεσημέρι. Είχαμε μεταδώσει σε όλους τα όσα συνέβησαν και η ατμόσφαιρα μέσα στο σπίτι του Βαγγέλη είχε τόσο φορτιστεί, ώστε δεν πήγαινε μπουκιά στον οισοφάγο μας.

Κακίζαμε, θυμάμαι, τον εαυτό μας γιατί δεν είχαμε σκεφθεί να της δώσουμε κάποια οικονομική βοήθεια την ώρα που βρισκόμαστε κοντά της, αν και αυτό δεν ήταν βέβαιο γιατί η αξιοπρεπής και περήφανη εκείνη ΚΥΡΙΑ μπορεί να μη δεχόταν την επαίτια...φαναριών. Τριάντα και πλέον χρόνια έχουν περάσει από τότε και δεν ξέχασα εκείνη τη συνάντησή μου με την αγαπημένη μας Σαπφώ, στην Πειραιώς.

Μένω με την εντύπωση:για να βρεθεί σε κείνα τα χάλια/ και πέρα από την όποια δική της ευθύνη/ το Κράτος" δικαίου", που είναι ανάδελφο, την είχε αφήσει χωρίς περίθαλψη και χωρίς ίσως καμιά σύνταξη με αποτέλεσμα, στις πιο δύσκολες στιγμές της ζωής της, εκείνος ο γίγαντας της τέχνης να περπατά ρακένδυτη!

Η αλησμόνητη και πάμφτωχη Σαπφώ μας, με τη χαρακτηριστική της φωνή για πολλά χρόνια μας χάρισε γέλιο και συνεχή ψυχαγωγία.

Αυτή η παρακαταθήκη γέλιου και ξενοιασιάς εκείνων των γιγάντων της τέχνης συνεχίζει να μας ψυχαγωγεί και δεν είναι υπερβολή αν πω πως: την ώρα που βλέπουμε τη Σαπφώ ξεχνάμε για λίγο τα πραγματικά «μπουρλότα» και τις όποιες, από αυτά, δημιουργούμενες καταστροφές.

Ακόμη για λίγο, με την καλή μας Σαπφώ, μπορεί να ξεχάσουμε και εκείνα τα απαράδεκτα «Σόδομα και Γόμορρα» που δυστυχώς τείνουν να διαλύσουν το όποιο-αν απέμεινε τέτοιο- ηθικό μας οικογενειακό στοιχείο.

Σεβαστή μου Σαπφώ Νοταρά/ των αθών σου
“Σοδόμων” και “Γομόρρων” και των ακίνδυνων επίσης
“μπουρλότων” σου τα οποία, με το δικό σου
ταλέντο, σε μας μετέδιδες και μας διασκέδαζες/
θέλω να μου επιτρέψει η δική σου αγαθή ψυχή, εγώ,
ο για χρόνια πολλά θαυμαστής σου, νοερά να μεταβώ
στο χώρο που το φθαρτό σου σώμα αναπαύεται και
πάνω σ’ αυτό να εναποθέσω λίγα αγριολούλουδα και
παράλληλα να προσευχηθώ-μια που τα τελευταία
χρόνια της ζωής σου αβάστακτα πόνεσες-ο δικός μας
θεός της αγάπης να σε προσέχει και να κρατά:

«ΑΙΩΝΙΑ ΚΑΙ ΧΑΡΟΥΜΕΝΗ ΤΗ ΜΝΗΜΗ ΣΟΥ»!

Δημοσιεύτηκε στις εφημερίδες «Ταχυδρόμο» και
«Ροδιακή» στις 23 και 26-11-2017 αντίστοιχα.